

2. søndag efter trinitatis 2018

Det mig, der står herude og banker på – får man lyst til at citere en kendt dansk sangtekst, når man har læst teksten fra Johannes Åbenbaring. For der er sandelig én, der står og banker på og mener det meget seriøst i den tekst. Men hvem er det, der banker på? Hvem er denne Amen? Amen er jo egentlig et hebraisk ord, der betyder noget i retning af ”Gid det må ske” – underforstået, sådan som du lige har sagt. Det er Kristus, der taler til os i teksten. Det afsløres til sidst, hvor han vil sætte sig på tronen ved siden af Faderen. Så det er Jesus selv, der kommer og banker på hos os og håber, at vi hører ham, så vi kan lukke ham ind, og vi kan holde måltid sammen. Så kan man jo ikke lade være med at tænke på gudstjenesten og nadveren. Jesus vil altså gerne være her sammen med os i dag, så lad os lukke ham ind og åbne vores hjerter for, hvad den treenige Gud vil sige os.

Johannes Åbenbaring er en svær bog at læse. Johannes bliver hentet op til Gud og får mange mærkelige og forunderlige ting at se hos Gud. Han ser verdens ende og en ny verdens begyndelse, en verden, hvor Gud vil bo sammen med sine mennesker. Men før Gud kommer og bor hos sine troende og trofaste kristne mennesker, så skal der ryddes op. Der er nogen, som ikke når så langt som til alle himmelens herligheder, Gud er nødt til at spytte dem ud, for de var ikke ordentligt tilberedt. De var lunkne. Og det værste Gud ved er åbenbart lunkne troende.

Det er ikke kun her vi hører, at det ikke er særlig godt at være veg, valen, lunken i troen. Paulus skriver også om det i sine breve, og Jesus selv taler i evangelierne om hyklere, der lader som om de er troende, men lever som om de slet ikke har hørt Guds ord. Vi danskere kan godt blive sådan lidt bekymrede, når vi hører de her tekster, hvor vi bliver afkrævet en meget klar holdning af Gud, fordi vi har det lidt stramt med mennesker, der er meget hidsige i deres religiøse udtryk. Vi vil meget gerne gå lidt stille med det. Fundamentalisme er ret udansk, selv om der også her lever fundamentalistiske kristne, vi opdager dem bare ikke rigtig. De ligner nemlig os andre, og deres hustruer og døtre kommer ikke så meget ud i blandt andre mennesker, for disse andre og svage i troen kunne jo have en dårlig indflydelse på dem. Og i modsætning til jøder og muslimer har fundamentalistiske kristne ikke nogen speciel klædedragt, frisure eller hat, der kan vise os, hvem de er. Er det så i virkeligheden godt eller skidt, det kan man jo tænke videre over derhjemme.

Men der er bestemt danskere, der brænder for deres tro, som lever den ud og forsøger at leve efter Bibelens ord. Det bliver dog tit til noget med selv at sortere i, hvad der er vigtigt, for Bibelens tekster er nemlig ikke entydige i deres anvisninger. Og andet har vi bare vedtaget, at det er ikke vigtigt. For eksempel står der ganske klart og tydeligt, at kvinder skal have dækket deres hår til, når de går i kirke af respekt for den himmelske herskare. Det er vi mange, der har valgt at ignorere, kan jeg se.

Også den tekst, vi har i dag, smager noget af fundamentalistisk religion. Sådan et krav om, at vi skal hade vores familie for at følge Jesus, hvad kan vi nu bruge det til? Ja, det har været brugt til at tage afstand fra det verdslige liv og gå i kloster. Men nu har vi ikke klostre i lutheransk kristendom, for det er jo meningen, at vi skal leve vores tro ud i familiens skød og være gode samfundsborgere imens. Og hvorfor Jesus er så kategorisk i sit forlangende skal da nok også findes i sammenhængen i teksten. Vi hørte jo, at der var mange som fulgte Jesus. Store skarer trasker i hælene på ham og kalder sig vel også gerne disciple af ham og føler sig vældig vigtige og rigtige af den grund. Og så er det, at Jesus vender sig om og fortæller dem, at hvis de virkelig vil være hans disciple, så må de forlade alt det, de har derhjemme, familien, kone og børn. De må holde op med at tænke på, om de klarer sig, og begynde at tænke på Gud i stedet. De har gjort regning uden vært, hvis de tror, at man

bare kan være sådan en hyggediscipel på deltid, der så tager hjem om aftenen og passer familien. Mon der ikke er ret tomt på gaden, da Jesus afslutter sin tale?

Jesu disciple, de 12, der var hans nærmeste venner og elever, og en fast skare, der fulgte ham tæt, var nødt til at være ganske faste i deres tro. De havde en stor opgave foran sig, for de skulle være dem, der stod fast. Gennem påskens korsfæstelse og opstandelse og indtil pinsen med Helligåndens komme. Her nyttede det ikke hvis folk var af den slags, der løb af pladsen, første gang de mødte lidt modstand.

Og det er også hele pointen med dagens tekster. Skal vi kalde os kristne og håbe på at blive taget imod hos Gud ved tidens ende, så må vi også stå fast i skoene, når vi møder modgang. Være dem, vi er, også når det er politisk ukorrekt at være kristen eller sige, at man tror på Jesus Kristus, at han er Guds søn. Tør I sige til dem, der måtte spørge jer, at det er det I tror på? Og hvis svaret er nej, hvorfor så ikke? Er det pinligt at være kristen og troende? Er det umoderne? Sikkert, og hvad så? Lad os dog sige højt, hvem vi er. Vi er danskere, og vi er kristne. Det er vores kultur, og det er vores baggrund i over 1000 år. Det er stadig vores tro. Vi har kirker rundt om i hele landet og i modsætning til, hvad der ofte står i aviserne, så står kirkerne ikke tomme, overhovedet ikke. De bliver faktisk brugt ganske flittigt. Ikke bare til søndagsgudstjenester, men til dåb, bryllup og begravelser, til konfirmationer, minikonfirmander, spaghettigudstjenester og strikkeklubber og babysalmesang.

Gud har holdt fast ved os i alle disse år, ja, siden Han skabte os, så lad os holde fast ved Ham. Lad os tale højt om, at vi bliver Guds børn i vores dåb, og at vi godt tør være de børn. Vi behøver ikke at gå i kloster for at være kristne, vi behøver ikke at afskære os fra samfundet i fanatisme, vi kan leve det kristne fællesskab ud med naboer og venner og familie, vi kan leve og ånde kristendom, hvor vi end har bosat os i det danske rige. Skulle vi skamme os over, at vi mener det, når vi siger ja til, at vi tror, som vi siger det i trosbekendelsen, når vi bærer vore børn til dåben, ved konfirmationen, eller når vi gerne vil give et andet menneske vores ja til at leve med det i medgang og modgang - indtil døden skiller os - i Guds hus foran Hans alter? Skulle vi skamme os over at ønske, at Gud Fader vil tage imod vore kære i sin himmel, når de dør? Aldrig skal vi skamme os over det eller synes, at det er pinligt, for vi hører Gud til. Vi er Hans børn og lever som Hans børn. Vi er ikke lunkne, men har fundet vores egen vej i Jesu fodspor, og den vej vil vi vandre, indtil verden ikke længere står, indtil vi stopper foran Guds trone i Hans evigheds rige for at leve evigt. Amen.